
Ako

5 Mach a Šebestová

urobili

z maliara Kolouška

žiaka Leonarda da Vinciho



Raz, keď dedko konečne opravil maliarsky stojan pre pána Kolouška, čo býva až za lesom, hovorí Machovi a Šebestovej, dnes pôjdem odovzdať hotovú prácu, ak chcete, môžete ísť so mnou, alebo máte v pláne niečo zaujímavejšie?

A pretože Mach so Šebestovou v pláne nič zaujímavejšie nemajú, idú s dedkom, pomáhajú mu tlačiť vozík a dedko vraví, že pán Koloušek je veľmi dobrý človek, má rád ľudí aj zvieratá, vie nielen maľovať, ale dokáže aj iné veci, napríklad pilotovať športové lietadlo, Mach so Šebestovou sa tomu čudujú a ako sa tak všetci traja rozprávajú,vidia cestou okolo lesa dve srnky a tri bažanty, pri rybníku Pláteníkuvidia volavku, stretnú poštára, pána Balciarika, ktorý prichádza na motorke z mesta, potom zídu z cesty, dajú sa do kopca a odrazu je pred nimi veľká chalupa so záhradou, celá utopená v kvetinách, z tej chalupy im ide oproti pán Koloušek len tak v papučiach a volá, tak vás vítam, pán Šebesta, ste milý, že mi ten stojan konečne veziete, určite si dáte kávu a deti limonádu. A dedko si naozaj dá kávu a Mach so Šebestovou zase tú limonádu, pán Koloušek to všetko sám pripraví, pretože pani Koloušková je práve autom v meste, celá spoločnosť sedí v ateliéri, kde vonia terpentín a kde je plno obrazov, tie hotové stoja pri stene, krajiny, kytice, zátišia, tie nehotové stoja na stojanoch, ukáže sa, že pán Koloušek má tých stojanov a rebríkov viac, na jednom obraze je namalovaná hlava pani Kolouškovej, zatiaľ len hlava, nič viac, tá hlava je veľmi pekná, vraví dedko, ale pán Koloušek vrtí hlavou, stále to nie je ono, stále to má ďaleko k tomu, čo by som si želal,

môj sen je maľovať ako Leonardo, to je môj pánboh, prísť na to, ako to robil, a Šebestová sa napije limonády a vraví, a čo keby ste sa ho na to rovno opýtali, pán Koloušek, a pán Koloušek sa rozosmeje, môže sa od smiechu potrhať, vyzuje si jednu papuču, búcha ňou do štokrlíka a volá, dievčinka zlatá, veď ty nevieš, čo hovoríš, ako by som sa ho mohol spýtať, keď ten slávny maliar žil v šestnástom storočí, hahaha, ale Šebestová povie, to nevadí, a keď pán Koloušek vyvalí oči, dohodne sa Šebestová potichu s Machom, že keď je ten maliar taký dobrý človek, nebudú pred ním robiť žiadne tajnosti, vytiahne slúchadlo, povie svoje želanie a všetci štyria sú v tom okamihu u Leonarda da Vinciho, priamo v jeho ateliéri.

Leonardo maľuje práve portrét Mony Lízy, ale keď sa objaví pán Koloušek a celá spoločnosť, povie Leonardo, Líza, na dnešok končíme, prídte, prosím vás, zajtra po desiatej, a Mona Líza sa na všetkých usmeje takým záhadným úsmevom a zmizne a Leonardo sa otočí na pána Kolouška a povie, a teraz mi láskavo povedzte, čo by ste si želali. A pán Koloušek sa chvíľu preberá z ohromenia, v živote mu nenapadlo, že by mohol hovoriť so živým Leonardom, chvíľu koktá, ale potom sa upokojí, predstaví sa, povie, odkiaľ prichádza, z ktorého storočia, a potom začne vyzvedat', ako to Leonardo robí, ako maľuje tie nádherné obrazy, ktorým sa nič nevyrovná, a Leonardo da Vinci povie, viete čo, pán Koloušek, nemá cenu hovoriť o tom len tak na sucho, ja namalujem tuto tie deti, vy sa budete pozerat', ako to robím, to bude stokrát lepšie, než akákoľvek prednáška, načo pán Koloušek povie, výborne,

to je skvelý nápad. A Leonardo zavolá svojho sluhu Salaja, aby hosťom pripravil nejaké to občerstvenie, potom posadí Macha a Šebestovú do kresla, kde predtým sedela Mona Líza, požiada ich, aby sa príliš nevteli, potom si začne miešať na palette farby a pánovi Kolouškovi povie, aby neotáľal, a sledoval, čo robí. A tak sa pán Koloušek díva, nespustí z Leonarda oči, ako orol sleduje, ako berie tenký štetec a začína kresliť farbou najskôr Šebestovú a potom Macha, hneď na prvý pohľad je jasné, že to je úžasnýmacher, hľadá len na plátno a na deti, a pritom sa vypytuje





